

**CLOENDA DIOCESANA DE L'ANY DE LA FE – INICI DEL NOU CURS PASTORAL
– ACCIÓ DE GRÀCIES DIOCESANA PELS NOUS BEATS MÀRTIRS**

Catedral de Vic // 17-11-2013

Ap 7,2-4;9-14 / Sl 23 / Hb 10,19-25; 32-35 / Mt 5,1-12a

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Provincials, superiors i membres de les Congregacions dels nous beats màrtirs,
Germans tots, fills estimats de Déu.

El papa Benet XVI va inaugurar l'Any de la Fe el dia 11 d'octubre del 2012, coincidint amb el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II. Tres dies després, el diumenge 14 d'octubre, iniciarem diocesanalment l'Any de la Fe, acollint la iniciativa del Sant Pare i en comunió amb tota l'Església. L'objectiu d'aquest temps de gràcia és que tota l'Església emprengui un camí de renovació de la fe, per tal de poder ser, tota ella, més i més evangelitzadora en el temps que Déu ens ha concedit de viure. I avui, el diumenge abans que el papa Francesc clausuri per a tota l'Església aquest Any de la Fe en la solemnitat de Crist Rei, nosaltres en fem la cloenda diocesana.

En la celebració diocesana de l'inici de l'Any de la Fe vam renovar solemnement la nostra fe cristiana i les promeses baptismals. I, en finalitzar la celebració, vam fer un ritu de comiat especial. Sortírem amb els llums encesos a les mans, signe de la nostra fe, fins a la plaça de la Catedral, on vam cantar el Credo, fent una professió pública de la nostra fe. Després fórem convidats a col·locar els llums que portàvem en una catifa, on es dibuixava el mapa de la nostra diòcesi i una gran creu. Amb això expressàvem el nostre desig i compromís de viure la fe i comunicar-la en els ambients en què vivim. L'Any de la Fe ha estat una ocasió privilegiada per a conèixer millor la nostra fe, per a aprofundir-la, per a descobrir les conseqüències que ella porta en el seu si i que s'ha de manifestar en la nostra vida, tant en l'àmbit de la celebració com en el de la caritat i el testimoni. L'Any de la Fe ha estat un moment privilegiat per a redescobrir-nos creients, per a redescobrir el gran regal de la fe cristiana. La fe és un tresor que no podem quedar-nos per a nosaltres sols; l'hem de comunicar, l'hem de compartir, l'hem d'encomanar als nostres germans.

I avui, estimats germans, vinguts d'arreu de la diòcesi per expressar la comunió profunda que hi ha entre nosaltres, que té la seva única arrel en l'amor misericordiós de Déu, heu vingut portant les relíquies dels nostres sants i beats. Avui, de manera joiosa, donem gràcies a Déu pels nous beats màrtirs que tenen relació amb la nostra diòcesi, perquè hi han nascut o hi han treballat pastoralment. Per això mentre el seus noms eren proclamats portàveu relíquies dels nous beats, així com també un ciri, expressió de la fe infrangible dels màrtirs i de la nostra devoció envers ells. Les roses vermelles que han estat ofrena de respecte i signe de la sang vessada per Crist, volen ser expressió de la seva vida donada per amor, amb el perdó al cor i als llavis.

Sí, germans, adonem-nos bé del que el Senyor ens concedeix de fer. Fórem enviats a portar l'anunci de la fe i tornem, en la cloenda de l'Any de la Fe, portant la santedat dels fills i filles de la nostra diòcesi. Això plau al Senyor. Perquè els sants manifesten la glòria de Déu. Perquè els sants manifesten la victòria de l'amor de Déu. Perquè els sants manifesten que la fe cristiana es fa vida en el cor de les persones.

Perquè els sants ens manifesten que la vida viscuda, amb Déu i des de Déu, és plena de bellesa profunda, de fecunditat generosa, d'amor atent. Els sants són la glòria de la nostra Església. Els sants i beats de Vic són la nostra glòria, perquè ens manifesten que l'amor de Déu no ens ha abandonat mai i que en ells es manifesta la vitalitat de la fe, la fortalesa de l'esperança i l'eficàcia de la caritat.

A la nostra diòcesi és vigent el Pla Diocesà de Pastoral sobre la santedat. *Sigueu sants!* és el lema d'aquest quinquenni pastoral. I no em canso de repetir que, en aquest temps del pla pastoral sobre la santedat, el Senyor ens ha fet el do de dues canonitzacions de fills de la nostra diòcesi, sant Francesc Coll i santa Carme Sallés, i, en el tram final, el do de la beatificació de 522 màrtirs dels anys trenta del segle passat a Espanya, i d'aquests, trenta beats màrtirs nostres. La santedat no és una realitat allunyada dels fills de Déu, dels fills de l'Església, de nosaltres. Tots els sants i beats de Vic que avui hem anomenat i invocat en la nostra celebració ens manifesten, en aquesta «simfonia de la santedat», que ser sants és possible. Ells no han estat homes i dones extraordinaris, en el sentit que el món entén. Ells eren com nosaltres, eren de la mateixa carn i sang que nosaltres. Ells eren febles com nosaltres. Ells lluitaven per viure en fidelitat. Ells queien com nosaltres. Però ells ens ensenyen que la seva fortalesa era la confiança en Déu. Ells es van deixar afaïçonar per Déu; es van deixar fer per Déu. Ells van saber acollir l'amor misericordiós de Déu que no cessa de brollar del cor obert de Crist a la creu. Ells, en els moments clau de la seva vida, van obrir del tot el cor a Déu. No van mirar enrere, ni van enyorar res. Van posar la mirada en Jesús i en ell van tenir la força i la valentia per a poder vèncer el món. En ells es van fer realitat aquelles paraules de sant Joan en la seva primera carta: *La victòria que ha vençut el món és la nostra fe. Però, qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?* (5,4-5).

Els nostres sants i els nostres beats ens diuen ben clarament que la santedat no sols és possible en els fills de Déu, sinó que és una necessitat; la necessitat més clara que brolla de la fe i de la vida que rebem de Déu. Tots ells es van alimentar de la mateixa paraula que nosaltres. Tots ells van beure a les mateixes fonts de la gràcia on hem begut i podem beure contínuament nosaltres: els sagraments, la pregària, la vida de donació i servei. Ells van viure en un temps semblant al nostre, perquè tots els temps, si es miren des de la fe cristiana, són els temps de Déu, els temps de Crist. Crist és el Senyor del món i de la història. No hi ha cap altre Senyor. Servir-lo a ell, estimar-lo a ell, donar la vida per ell: aquesta és la millor opció que neix de la fe cristiana, unida a l'esperança i a la caritat. Per això l'Església camina per aquest món amb la certesa de l'Amor de Déu, que mai no l'abandona malgrat les dificultats i les persecucions. Com diu sant Agustí: «D'aquesta manera, peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu, l'Església avança per aquest món» (*La Ciutat de Déu*, XVIII, 51).

Sí, germans i germanes, els nostres sants i beats ens diuen clarament que la santedat és la condició pròpia del cristià. No hem de tenir por de ser sants! El que sí que hem de témer de la nostra vida és la mediocritat en el seguiment de Crist. El que sí que hem de témer és voler acomodar-nos al món i als seus criteris. El que sí que hem de témer és acomodar-nos al pensament dominant que ens vol prendre la llibertat dels fills de Déu. El papa Francesc en un dels seus missatges de Twitter diu: «Els sants són persones que pertanyen del tot a Déu. No tenen por de ser menyspreats, incompresos, marginats» (7-11-2013). La santedat és, estimats germans, vèncer la por del que diran, de com em judicaran, de què pensaran. Però això sols és possible si ens deixem conquerir per Déu, si ens deixem enamorar per Déu, si deixem que la

nostra vida es vagi transformant cada dia amb la finalitat de poder arribar a dir com sant Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meva vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi* (Ga 2,20).

Deixeu-me que us ho digui altra vegada, amb paraules de Benet XVI: «El que més desitja Déu de cada un de vosaltres és que sigueu sants. Ell us estima més del que podeu imaginar, i vol el millor per a vosaltres. I, sense cap mena de dubte, el millor per a vosaltres és que cresqueu en santedat... Quan us convido a ser sants, us demano que no us conformeu a ser de segona fila... No us acontenteu a ser mediocres» (17-9-2010). Germans estimats, l'únic fracàs de la nostra vida seria que no fóssim sants. Tota altra cosa, que als ulls del món sembla tan important, és no res comparat amb la part millor, que és complir la voluntat de Déu.

L'Any de la Fe ens ha portat a redescobrir que la santedat i l'evangelització estan íntimament unides. Solament si deixem que la nostra vida es transformi cada dia més, des de la fe; és a dir, si deixem que l'Esperit Sant ens vagi transformant més i més en fills de Déu, podrem comunicar d'una manera creïble la nostra fe cristiana als nostres germans que viuen en el desert de la buidor interior, del sense-sentit de la vida. El Concili Vaticà II ens remarca, com a punts centrals del seu ensenyament, la crida universal a la santedat i la missió evangelitzadora com a pròpia de tot cristià. En raó del nostre baptisme, de la confirmació i de l'Eucaristia que celebrem som al mateix temps cridats a la santedat i a la missió evangelitzadora.

L'Any de la Fe ens ha mostrat ben clarament que la fe és el trobament amb Jesucrist. Nosaltres no som seguidors d'un món d'idees o d'una concepció ètica de la vida; som seguidors d'una Persona, de Jesús, el Fill de Déu. El cristià és el qui cerca contínuament el Rostre de Crist. Vet aquí la vida cristiana: posar la mirada en el Rostre de Jesús, el Fill de Déu, Senyor i Salvador nostre.

Els sants són els qui ens han mostrat que la vida té ple sentit quan es té la mirada fixa en Jesús. Ells ens precedeixen en aquest camí de seguiment de Crist. Ells són germans nostres, sol·lícits de tots nosaltres. Ells són els nostres intercessors davant la Trinitat Santíssima. Maria, Reina dels màrtirs i de tots els sants, intercediu per nosaltres. Sants i beats de Vic, intercediu per nosaltres, perquè siguem dignes de les promeses de nostre Senyor Jesucrist. Amén.